

Entrevista a Titu Martí: “El cervell necessita calma per poder concentrar-se i compartir amb el públic allò que reps de més enllà”

Soc a Castellfollit del Boix, un poblet del Bages. La muntanya de Montserrat es dibuixa a l'horitzó i sembla gairebé que la pugui tocar de tan a prop que hi és. Veig més d'un centenar de persones amb vestits de festa. La meva amiga pèl-roja es casa. I els seus germans i germanes estan rebent als convidats. Després del dinar, el seu germà petit, el cantautor Titu Martí, surt a l'escenari a cantar un tema especial, “Sí que vull”, dedicat als nuvis. Al vespre, parlo amb l'artista.

Titu Martí és un bagenc natural de Menorca. No arriba a la trentena i ja ha irromput al panorama musical català. El trobo amb un somriure d'orella a orella, em saluda amistosament. Va vestit amb un estil clàssic i elegant: una camisa blanca impecable i uns pantalons de color gris clar. El felicito per la cançó. Descriu els nervis del nuvi abans del casament, quan s'emprova el traje i veu que està guapíssim, el què li passa al cap quan espera pacientment a l'altar. Un cop els nuvis estan casats, és visible l'amor que es desprèn entre ells i amb els familiars i els que s'han autoconvidat. L'amistat i l'acollida generosa són el que caracteritzen aquesta família. Enceto la proposta d'una entrevista que es desplega entre les veus de la gent que ens envolta.

Quins han estat els reptes més importants en els inicis de la teva carrera musical?

Bé, primer de tot, crec que és important tocar sempre de peus a terra, ser conscient dels teus punts forts i de les teves limitacions per encarar els reptes que has d'afrontar en l'àmbit musical. Jo soc un artista independent. Estic amb la discogràfica Discmedi, però no tinc management. El meu estil no és gaire comercial i, per tant, la meua música queda al marge dels cercles que actualment engloben i concentren la major part del públic. Això fa que el principal repte que m'he trobat i em continuo trobant és aconseguir la manera d'obrir-te camí a còpia de picar pedra i moure't tot el possible sense que ningú ho faci per tu, que seria la feina d'un representant. Relacionat amb aquest repte, et trobes amb un cercle viciós que és el següent: per aconseguir transcendir a un públic més ampli, cal una bona qualitat en les produccions, videoclips, etcètera. Això val molts diners, i alhora em fa la sensació que a mesura que passa el temps l'art es valora menys. Si vols aconseguir concerts has d'anar baixant el caixet fins que bàsicament regales el teu art. Això fa que sigui molt difícil sostenir un projecte econòmicament i t'obliga a mantenir una altra feina.

Has crescut en un entorn rural. Estàs molt arrelat a la terra. No et vas plantejar mai de fer alguna feina al camp? Per què vas decidir dedicar-te a la música?

El camp és quelcom que he viscut de molt a prop, però mai m'he sentit cridat a treballar-lo. Precisament aquest entorn rural m'ajuda molt a l'hora d'escriure i compondre; el silenci, la pau, la tranquil·litat... El cervell necessita calma per poder concentrar-se i poder plasmar i compartir amb el públic allò

que reps de més enllà, que és la inspiració. Sempre penso que, si visqués en una ciutat com Barcelona, les meves creacions serien molt diferents, fins i tot l'estil de música que conrearia podria ser un altre. Tot és un procés que comença amb les primeres composicions; composicions que es queden a la llibreta i que no surten d'allà. Més tard, comences a cantar-les a casa, a la família. Després, et surt l'oportunitat de cantar-les davant altra gent. I, quan vas veient que allò que cantes agrada, et plantejes que potser una de les teves missions en aquest món és compartir el do que has rebut. Al cap i a la fi, la música em fa feliç. Llavors, ¿per què no dedicar-se a allò que et fa feliç?

Des de la publicació del teu primer disc, Anhel, autoeditat l'any 2022 i enregistrat a La Peixera Estudi, has recollit el primer premi en la quarta edició del concurs RiV Sona (2023) i en la sisena edició del concurs d'autor La Fada Ignorant (2022).

El fet de guanyar inesperadament el concurs de La Fada Ignorant, que era el primer concurs on participava, va fer plantejar-me coses. Si la meua actuació i les meves creacions eren premiades, potser havia de tirar endavant amb la música. Però, bé, el procés és llarg. Suposo que els meus referents artístics també ho saben això.

Quins grups o cantants et van marcar als inicis i han influït en la teua música?

A mi sempre m'ha agradat escoltar música feta en català i he seguit molt Obeses, Els Catarres o Cesk Freixas, tot i que he crescut escoltant The Beatles o Queen. Quan era petit, a casa també sonava molt La Troba Kung-

Fú, Rauxa o Lax'n'Busto. D'aquest poti-poti en deu sorgir la meva música, però també del meu entorn, les meves vivències, el meu caràcter, etcètera. No sento que estigui gaire marcat per ningú en concret.

L'any passat vas presentar D'aquí i d'allà, el teu segon treball, editat per Discmedi. Segueix les petjades pop-folk del teu primer disc, però incorpora noves veus, com les de Cesk Freixas o Ju. Com valores aquestes col·laboracions?

En aquest segon disc, n'hi ha bastants. Em feia il·lusió compartir el projecte amb altres artistes que coneixia o que eren referents per mi. I també era una manera de donar-se a conèixer i fer xarxa. De fet, Cesk Freixas i Ju eren els únics convidats que no coneixia en persona, però eren artistes que tenia molt presents i que em sortien al Top 5 del wrapped a Spotify. El fet que dos referents com ells acceptessin de col·laborar en un disc tan humil com el meu va ser un regal. Són persones precioses, molt humanes.

L'amor és un tema recurrent en les teves cançons. Què has volgut destacar en la peça "Sí que vull"? Quin és el teu ideal d'amor?

En l'obra de tot cantautor ha d'aparèixer el tema de l'amor o el desamor. És un clàssic. Normalment, si plasmo experiències pròpies, són de desamor. La peça "Sí que vull", però, és una nova creació dedicada i inspirada a la meva germana Rut, casada amb el Pere el passat 14 de juny. El títol fa referència al "sí" que els nuvis clamen a la cerimònia. Per tant, l'ideal d'amor de la peça és de caràcter 100% romàntic i parteix de la idea d'estimar-te fins a la mort. Si no és per això, no cal casar-se, penso. La lletra no està molt lluny de l'ideal

d'amor que tinc jo. Al final, crec que les persones tendim a repetir els patrons d'allò que hem viscut a casa, i, en el meu cas, sempre he viscut en una família molt unida on els pares s'han estimat sempre molt. I això ens ho han transmès als fills i les filles. Per tant, l'ideal d'amor que tinc de moment s'assembla a l'amor romàntic del tema "Sí que vull".

Després de xerrar mengem un bon tall de sobrassada amb pa, fent honor a la família d'en Titu que són de dos pobles de Menorca: Maó i Ferreries. Seguidament, el seu tiet treu l'acordiό i com a cada festa que he coincidit amb ell, toca un seguit de danses tradicionals i tothom qui vol, joves i grans, es posen en cercle i giren cap a una banda i una altra, amb més traça o trepitjant-se perquè encara no saben els passos. Tant se val! Estem en família. En Titu ha begut d'aquest caliu menorquí i d'aquesta germanor que traspuen les seves lletres, plenes de sinceritat i tendresa.

Text elaborat per Laura C. Torné de la **Biblioteca Mercè Rodoreda (Sant Joan Despí)** en el marc del projecte Va de música.